

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Flagitia hominum quorundam hoc te[m]pore quam sint grauia, quomodo
ea curanda sint du[m] tempus est: quamq[ue] periculosè conuerso
differatur vsque ad mortem. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

SPECVLVM CHRISTIANÆ

Perfectionis, earum scilicet virtutum,

quæ maximopere cuique hominī Christiano necessariae
sunt, omnīque profectus spiritualis summam
in se complectens.

*Flagitia hominum quorundam hoc tempore quam sint graua, quo-
modo ea curanda sint dum tempus est: quamque pe-
riculosè conuersio differatur vsque
ad mortem.*

CAPVT I.

Voniam charitas Dei nouissimis istis diebus in homi-
num præcordijs ad eò prorsus refluxit & elanguit, vt Matth. 24.
maximis diuinæ pietatis beneficijs, ne tantillum qui-
dem moueantur amplius: idcirco necessariū est, vt ada-
mācina ista corda nostra à pondere peccatorū sæpius ad
Deum conuertamus, inflexibilemque illam diuinæ iusti-
tiz censuram, tam priuatim in morte vniuscuiusque,
quam generaliter in iudicio extremo in nos exercen-
dam, iugi memoria retineamus. Deinde & iudiciorum
Dei inexplicabilē abyssū, quæ cernētibus oculis nostris, iudicij Dei
memoria se-
per habēda.

oculto quidem, sed non iniusto iudicio proximos nostros inuoluit, semper re-
erogitantes, expauescamus, ne forte & nos (& quidem fortasse aliquanto iustius)
involuat. Siquidem mortalium genus, hac præsertim ætate nouissima ad eò dia-
boli laqueis irretitum hæret, ad eò misere peccatorum suorum nexibus constrin-
gitur, vt à mille vix vnus diabolicas technas euadere queat. Id Deus vni amico-
rum suorum fideli reuelauit. Quod si compertum hominibus esset, quātis in ma-
lis totus hodie Christianismus versetur, quæ, quantaq; flagitia, cū priuatim, Laqueis dia-
boli quam
multi homi-
nes ireriti-
redantur.
in publicè, desiguntur quotidie, quātz itē pœnz & quā dira tormenta ob hæc fla-
gia patiētur, mirū ni pauore toti exanimentur. Ita quippe scelerate hodie v iui-
tur, sine vilo Dei timore, sine vilo ordine, ita iam bona hominū pars degenera-
uit à pristina illa simplicitate, vt miserabile visu sit & incredibile dictu, quot quo-
quæ luxuriz sordibus inquinentur, fornaci inuidiz, avaritiz voragini immer-
gantur, superbiz præcipitio collidantur. Integras domos; quid dico domos? in-
tegras ciuitates hæc scelerum lerna inuasit. A minimo vsque ad maximum, à vi-
ro vsque ad mulierem, à laico vsque ad clericum, omnes peccatorum iugo colla
subdiderunt. Quotusquisque modo est, qui officium suum debite exequatur? qui
ita vixit, vt debet, vtrū primum ab Ecclesia Catholica est institutum? Quotus-
quisque

Ccc

quisque

Seuorū Dei
vectorū quā
paruus sit
hodie nume-
rus.
Philip. 2.
Plagæ Dei
quid nos
moleant.

Flagitia hu-
ius temporis
quanta sint

Conuersio-
ne ad extre-
mā vitæ ho-
ram differ-
re quam sit
periculosū.

quisque Deum diligit præ omnibus, & proximum vt seipsum? Omnes seipsum
& quæ sua sunt querunt, alios æmulantur, alios opprimunt, vbicunque possunt.
Non est cur excusationum nequam tendiculas, & in alterum culpam reici-
mus. Si vnusquisque sui hortuli curam sollicitam ageret, tanta inibi extirpanda
inueniret, vt nil opus foret per aliena prata curiosum diuagari. Pater ille ce-
lestis natura assequi mansuetissimus, incessabili hominum nequitia exaspera-
tus, diuersis plagis nos vellicat, vt respiciamus, aliquando quidem peste, ali-
quando annonæ caritate, aliquando verò infanis bellorum tumultibus, aut alijs qua-
bus nouit modis. Cæterum, non solum nihil proficit, quin magis non nisi con-
temptum lucrifacit. Verùm enimvero si obstinate perdurare in malina volue-
rimus, nec cito conuerti ad Dominum, tandem etiam & ipsum tædebit con-
temptus diutini, grandis contumeliæ, & intolerabilis blasphemix nominis sui
hactenus irrogatæ, exueniēq; indulgentissimum illum parentem, inducet per-
sonam seuerissimi iudicis, sineq; iustitiam suam superexaltare misericordix
quod omen Deus auertat. Nam si id eueniret, tum omnes fideles Dei amorem
orationibus suis repulsam pari oporteret, & permittere diuinam iustitiam, qua
tenus sibi visum fuerit) de flagitiosis hominibus dignam sumere ultionem, quæ
hactenus tanta patientia & mansuetudine frustra tolerauit. Intolerabilis quippe
contumacia hominum & arrogancia, omnem excedit & modum & ordinem.
Eo namque, proli dolor, malitiæ ventum est, vt scelera amplius scelera non re-
putentur: quare sit, vt & mors Christi pauciores saluet, quam quibus homi-
num arbitretur. Non solum enim non desistimus, verum etiam magis magisq;
vanitatem vanitati, flagitium flagitio accumulamus, nil minus cogitantes, quam
nos breui morituros, omniaq; hic relicturos: donec imminente iam morte dia-
bolus omnes machinas suas in nostrum exitium expendens, tam acutè ob oc-
ulos ponat omnem retroactæ vitæ vanitatem, vt plurimi in summam desperatio-
nem collabantur. Quoniam enim pacto fieri possit, vt qui sancti valentesq; per
totam vitam suam nullam Dei mentionem, nullam diuinorum rationem habu-
erint, iam ad Deum conuertantur tanta infirmitate, & angustia oppressi, vt
præter pressuram illam suam incessabili dolore, & pectus, & sensus eorum acutis-
sime perterebrantem, vix aliud quippiam cogitare sinantur? Ad hæc accedit
nonnunquam & temporalium bonorum, & amicorum carnalium molesta oc-
cupatio. Obscuro te, quomodo tot rebus circumuallati, purè se ad Deum con-
uertere possent, quod nunquam antea prætentarunt? Væ illis, qui in illo tem-
poris articulo primum addiscere cupiunt artem maximè difficilem, seipsum Deo
reconciliandi, resignandi, & vniendi. Et quamuis pius Dominus, nec tum quidem
misericordix suæ viscera vlli vnquam petenti denegarit, attamen in extremam
vitæ horam conuersionem suam velle differre, periculosius ne an stultus esse
dixerim, nescio. Tales namque plerique moriuntur, quibus Dominus Deus a-
deo est infensus, vt post mortem suam ad extremum vsque iudicij diem tam
horribili pœna sint plectendi, vt pœnarum magnitudo neque ratione intelligi,
neque mensura comprehendere, neque vlli alicui tormentorum istorum generi
quantumuis exquisito conferri possit. Hi vt plurimum sunt peccatores graui-
ssimi, qui conuersionem suam vsque ad extremum differentes, leui quadam arri-
pione, eaq; nec pura admodum, nec certa compuncti, vita defunguntur. Hos Deus

ad eum habet excofos, vt vix ipforu meminiffe velit, aut vllas pro ipsis preces susci-
pere. Quonia tamen in omnibus vijs suis iustus pariter ac misericors est Deus: per
misericordiam quidem suam poenam illis remittit aeternam, ita tamen vt tem-
poraria poena iustitiae suae satisfiat. Ceteram quoniam tunc seuerius ageretur cum
peccatoribus, quam vulgus hominum fortasse existimet, & diabolus tunc nul-
lum non mouebit lapidem, vt vel in fine vitae per peccatum aliquod hominem
euerat, suaeq; seruituti subijciat: ideo consultum foret, vt sponte a peccando
desistamus, dum adhuc sani valentesq; sumus, ac Deum quaeramus, dum inueniri
potest, & dum tempus est (nam alioqui breui hinc, velimus nolimus, discedendu
nobis est) & obuijs vlnis indulgentissimus Pater ita ad se reuerentes suscipiet,
omniaq; hostium terriculamenta, in hora mortis procul a nobis arcebit: ab om-
nibus cum peccatis, cum peccatorum supplicijs liberabit, meritaq; vitae & passio-
nis suae impartiet, is maximè, qui ad hoc nunc per gratiam ipsius idoneos pa-
tratiq; exhibuerint, quemadmodum mox plenius edocebitur.

Exosi adeo
Deo, quina
cur sint.
Psalm. 24.

Agenda esse
poenitentia
dum sani su-
mus.

*Conuersio vera ad Deum quae fieri debet: poenitendi modus ve-
rus quis, quibusque peccata facile di-
mittuntur.*

CAPVT II.

Quum igitur quis ad Dominum conuerti voluerit, ante omnia districtam
omnium peccatorum suorum examinationem inear, oportet. Deinde
maxima cum indignatione ad se conuersus, ingratitude suae magnitu-
dinem, & diuinae bonitatis inexhaustam multitudinem inuicem sibi conferat:
mox magna fiducia de misericordia Dei concepta, sacerdoti, qui supra se plena-
riam a Deo ligandi soluendiq; habet potestatem, pure confessus, satisfactionem
inunctam suscipiat. Postremo, firmiter secum decernat, non dico grauibus, sed
ne leuissimis quidem peccatis, scienter dataq; opera Dominum iteratò se offen-
surum. Sic deinceps irritamenta occasioneq; peccandi deuitet, semper in sancto
illo proposito immobilis perseverans, operumq; diuinae gratiae sedulo im-
plorans. Verum, id poenitenti summo opere cauendum, ne propter contume-
liam, confusionem, dispendium, quae sibi peccando lucrifecit, maiori cor-
ripiatur moerore, quam propter amantissimum illum patrem (quantum
in se fuit) contemptu & ignominia adfectum, parumq; honestè tractatum.
Nam minimum suspirium ita emissum, Deo est acceptius, quam omnis hominũ
color sui duntaxat commodi causa extortus. Illa etenim poenitentia, quae ex di-
uino provenit amore, fiduciam maiorem parit homini erga Deum, & in om-
nibus aduersis sufferendis spiritali laetitia a laetorem facit: haec verò priua-
tam potius spectat utilitatem. Quapropter, si omnia peccata tua facile tibi
mitiq; desideras condonari, cum intima cordis attentione reuolue summam
charitatem fidelitatemq; maiestatem Dei, immensam quoque passionis & me-
ritorum Christi thesaurum & gratiam, qui propter te, tuaq; delicta abluenda, sa-
crude-

Conuerti
quomodo
debeat ho-
mo ad Deũ

Poenitenti
quid maxi-
me cau-
dum.

Poenitentia
vera quae sit.

Peccata quo-
modo vere
poenitenti
eius dimit-
tantur.

